

YILDIZ TAKIMI

Sibel Oğuz

■ Bir albay daima tıraşlı, kaşları birbirine yakın, tebessüme uzak olmalı. Göğsünde ise yıldızların varlığını hissetmeli, derinden ve sadakatle.

Albayın not defterinden.

Bol yıldızlı bir akşam. Pencereden gökyüzünü seyrediyorsun. Karın annesinde. Son zamanlarda bu ziyaretlerin sıklığı hayra alamet değil, farkındasın. Sıra hâlindeki palmiye ağaçları, giriş kapısına astığın rüzgârgülü, bahçede karanlığı kollayan kirpi hareketsiz. Yaşam, bir süreliğine sessize alınmış belli ki.

Bu kıtlık günlerde yıldızların çokluğuyla övünüyorsun. Bereketli günler yakın diyor iç sesin. Buna yürekte inanıyorsun. Kabul et içindeki sese daima inandın. Başarında kendini dinlemenin payı var, yalan değil. Yalnızsın. Korkularına yüzleşmenin tam zamanı. Bunu ertelemenin faydası yok. Seni en çok korkutan şey yaşlanmak ve bir başına kalmak. İşte şimdi düşmanların bir olmuş, seni alt etme derdindeler. Göğsündeki anlamsız ağrı son günlerde sıklıkla hatırlatıyor kendini. Karın, soğuk algınlığına bağladı. Ona güvenin sonsuz. Bu yaşta pencereyi açıp yatarsan olacağı bu, diyorsun. Bir sonucu başka bir sonuca bağlamak iyi geliyor ağrılarına ya da neden sonuç ilişkisi.

Duvar da subay olduğun döneme ait fotoğrafın asılı. Sağa devrik, simetrisi bozulmuş. Dokunsan düzelecek sanıyorsun. Hayır hayır, hiçbir şey eskisi gibi yerli yerinde olamayacak. Bazı şeyler anlamını çoktan yitirmiş, kabul et. Derin bir nefes alıyorsun, iç geçirme, hayıflanma... Elini kaldırıyorsun, parmakların gevşek. Düzeltecek gücü bulamıyorsun kendinde. Resmin altına kurşun kalem ile tarih atılmış. Son rakamı okunmuyor. Bir ile dokuz arası bir sayı tutuyorsun. Omuzunda gururuna iyi gelen tek yıldız geleceğine ışık tutmuş. Anı defterinde yazdığın aynı amaca hizmet eden sıralı cümleleri hatırlıyorsun. "Albay olacağım, göğsüme yıldızlar takacağım. Gökyüzünün

kapısı herkese açık.” Defterinin her sayfası üzerine çarpı atılmış bu vaatlerle dolu. Toysun, saçların rüzgâra meydan okuyor. Şimdi mesleğine yakanda üç yıldızla veda edeceksin.

Ellerin yıllar sonra bıraktığın bıyığında. Birbirini tekrar eden hareketlerle aşağı doğru tariyorsun. Onları alışık olduğun düzenin bir parçası yapma derdindesin. Dünyada bütün ters giden şeylerin sorumlusu sen değilsin. İtiraf et, birçok şeyi kontrol altında tutmaktan sen de sıkıldın. Düzenli hayatın seni birçok güzellikten mahrum bıraktı. Hâlbuki salma atlar ağızlarında gem, ayaklarında nal taşımazlar öyle değil mi?

Kurallar bütününü karına iyi gelmedi. Farkındasın. Bir albayla evlenmek, disiplin demek, düzen demek, kendi sınırları içinde var olmak demektir. Karını aşırılıklarınla bıktırdın. İnsan yılmaya görsün. Kaçış yeri arar, bahaneler üretir, nedenler öne sürer. Yavaş yavaş uzaklaşır, sezdirmeden. Kabul et, karın annesine gittiğinde bavulu her gün biraz daha azalarak geliyor. Kolay taşınan bir bavul hiçbir zaman hafife alınmamalı, öyle değil mi?

Yine yalnızsın ve yine gökyüzünü seyrediyorsun. Sıkıldığın zamanlar sana en iyi gelen şeyin bu olduğu muhakkak. Boşluğundan yararlanan düşüncelerin hızlı bir dalış yapıyor belleğine. Karın mutfakta kahvaltı hazırlıyor. Mevsim sebzeleri renklerine göre dizilmiş tabaklara. Rafadan yumurtalar zaman aşımına uğramasın diye dakika tutulmuş. Bir albayın karısı yumurtanın kıvamını ve kocasının göğsünde kaç yıldız taşıdığını daima bilir. Aynanın karşısında tıraş oluyorsun. Alnındaki yatay çizgilere yenisi eklenmiş mi diye yıllara hesap sorarken şeytan kulağına fısıldadı: “Bir yıldız daha! Bu omuzlar çok daha fazlasını kaldırır.” Gülümsüyorsun, karınla bakışlarınız aynada kesişiyor. Bazı hareketlerine anlam veremeyen karın, kendi sınırları içinde çizdiği oyunu sürdürme çabasında. Hayatın kendisi de bir oyun değil mi? Herkes oyuncu, yıldızlar ise sürekli kılık değiştiriyor.

Evet evet, yıldızlar yer değiştirebilir, kayabilir kuyruk takabilirler. Gökyüzünün yazılı olmayan bazı yasaları var demeye kalmadan telefonun çalıyor. Açmıyorsun. Yeniden bıyıkların parmaklarının arasında. Aynı hareketlerle onları yoluna koyma telaşındasın. Bir rütbelinin sonradan bitme bıyıkları daima düzenli ve itaatkâr olmalı, diyorsun. Emrinde onca asker varken, kendi parçana söz geçirememen ne garip. Fakat sen de biliyorsun insan hayatına sonradan katılan şeylere kolay alışmıyor.

Haydi, içinden bir sayı tut, birden dokuza kadar. Ve bir yıldız seç parlak olsun. Çocukluğunun sönmeyen yıldızını. Bu sıralar söz dinlemede üstüne yok. Kafanı kaldırıp sana en yakın olanı seçiyorsun.

Karanlık koyulaştıkça yıldızlar yer değiştiriyor. Karın gelmeyecek belli ki. Bu geceyi de yalnız geçireceksin. Bahçe duvarına sırtını yaslamış, nereden güç alacağına karar veremeyen bir kediyle göz göze geliyorsun. Doğum sancısı çekiyor. Kuyruğu siyah ve parlak. Hadi bir tahmin yürüt. İhtimal yedi yavru

---

doğuracak. İlk defa bir doğum anına şahitlik ediyorsun. Veterinere haber verip vermemekte kararsızsın. Karın olsa muhakkak bir yolunu bulacak ve doğumun kolaylaşması için çaba gösterecekti.

Bu gökyüzü, bu yıldızlar, bu ılık hava sana iyi geldi değil mi? Kimin kime şifa olacağı belli mi olur. Bir kedinin doğumuna ve aynı anda bir yıldızın kayışına şahitlik ediyorsun. Yaşam ve ölüm yan yana, iç içe, gözlerinin müsaade ettiği kadar görüş mesafene yakın, bunun için dünyanın bir ucuna gitmenin manası yok. Ölüm sandığın kadar uzakta değil.

Karını düşünüyorsun. İlk gençliğini, sınır tanımayan gülüşünü, sana hayranlıkla bakışını, göğsündeki yıldızlara nasıl da gurur duyduğunu hatırlıyorsun. Dudağında yersiz bir gülümseme beliriyor. Sen bunları düşünüürken gökyüzünde hareketlilik başlıyor. Yağmura hazırlık, diyorsun. Bu kıtlık günlerde toprak su ile buluşacak öyle mi?

Hâlbuki yıldızlı havalarda yağmur yağmayacağını çocukken öğrenmiştin. Hatırla. İnsan daima unutan ve daima yanılığ içindedir.

Bakışlarını kediden çekip gökyüzüne çevirdin... Kuyruklu bir yıldız kaydı. Bir kral öldü, dedin. Ya da ünlü biri. Bütün şehir yasa boğuldu. Umarsızca çayını yudumladın. Hâlbuki çocukken de yıldızları seyretmek gibi edindiğin bazı alışkanlıkların vardı. Ne zaman bir yıldız kaysa yorganın altına girer, o meçhul ölümün yasını tutardın. Ah! Yıldızları seyretmekle yetindiğin çocukluk. Oysa şimdi omuzunda tanrılar yarattın. Bir bir taptın onlara, hepsinden azar yedin. Şimdi ellerinde iğneler, mezarını kazıyorlar. Aceleye getirmeden.

Birinin ölümü bir yıldızın intiharına sebep oldu. Şimdi gökyüzü biraz daha karanlık. Karın yanındaymış gibi kanepeye bakıyorsun. Boş, ortadaki çukur dışında hiçbir yaşam belirtisi göstermiyor. Oysa ikimiz de biliyorduk kuyruklu yıldızların bazı tehlikeleri olduğunu.

Bak rüzgâr çıktı, kedi son kez miyavladı. Sesinde dünyanın düzenini bozan bir inilti vardı. Ağaçlar sallandı, olgun meyveler döküldüler. Telefonun ısrarla çaldı. Birden dokuza kadar bir sayı tuttun, üçten sonrasına nefesin yetmedi. Bir albay yeri gelir nefesine dahi söz geçiremez değil mi?